

Să înțelegem jertfa!

Sabat după-amiază

De memorat:

„Și cântau o cântare nouă și ziceau: «Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam.»” (Apocalipsa 5:9).

Când Domnul Isus a venit spre El, Ioan Botezătorul a declarat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). Aceasta era o referire clară la ideea de jertfă animală, toate acestea arătând spre moartea înlocuitoare a Domnului Hristos pentru întreaga omenire. Nu avem cum să nu dăm în Biblie peste tema jertfei animale; aceasta este firul ei roșu și joacă un rol central în scena grandioasă din Apocalipsa, unde Ioan este condus în sala tronului lui Dumnezeu (Apocalipsa 4 și 5). Faptul că Isus apare în această scenă crucială, arătând ca un miel înjunghiat (Apocalipsa 5:6), este o cheie importantă pentru înțelegerea întregului episod profetic.

Săptămâna aceasta vom analiza problematica jertfei, care ne ajută să Îl înțelegem pe Domnul Isus ca Mielul înjunghiat – categoric protagonistul scenei din sala tronului. El este acceptat și considerat vrednic, atunci când nimeni altcineva nu este, și vrednicia Lui unică spune multe despre ceea ce făcea Domnul prin sistemul de jertfe. Îl face cunoscut ca un Dumnezeu cu o iubire infinită, care a făcut sacrificiul suprem, un act de care noi, și alte inteligențe din univers, ne vom mira o veșnicie.

Duminică, 4 mai

Jertfe inutile?

Uneori compararea a două idei poate fi foarte edificatoare. Se pot învăța multe despre natura jertfei din perspectivă biblică, dacă se pornește de la faptul că Dumnezeu *a respins* efectiv jertfele poporului Său.

1. Compară Isaia 1:2-15 cu Isaia 56:6,7 și Psalmii 51:17. Ce lecții importante despre jertfe sunt prezentate aici?

Isaia 1:2-15

- ² Ascultați, ceruri, și ia aminte, pământule, căci Domnul vorbește:
„Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s-au răsculat împotriva Mea.
- ³ Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său, dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine.”
- ⁴ Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămânță de nelegiuiri, copii stricați! Au părăsit pe Domnul, au disprețuit pe Sfântul lui Israel. I-au întors spatele...
- ⁵ Ce pedepse noi să vă mai dea, când voi vă răzvrătiți din ce în ce mai rău? Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte!
- ⁶ Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos, ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate și nealinate cu untdelemn,
- ⁷ țara vă este pustiită, cetățile vă sunt arse de foc, străinii vă mănâncă ogoarele sub ochii voștri, pustiesc și nimicesc ca niște sălbatici.
- ⁸ Și fiica Sionului a rămas ca o colibă în vie, ca o covergă într-un câmp de castraveți, ca o cetate împresurată.
- ⁹ De nu ne-ar fi lăsat Domnul oștirilor o mică rămășiță, am fi ajuns ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora.
- ¹⁰ Ascultați cuvântul Domnului, căpetenii ale Sodomei! Ia aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei!
- ¹¹ „Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor și de grăsimea vițelilor; nu-Mi place sângele taurilor, oilor și țapilor.
- ¹² Când veniți să vă înfățișați înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcați curțile?
- ¹³ Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie! Nu vreau luni noi, Sabate și adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea!
- ¹⁴ Urăsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi.
- ¹⁵ Când vă întindeți mâinile, Îmi întorc ochii de la voi; și oricât de mult v-ați ruga, n-ascult, căci mâinile vă sunt pline de sânge!

Isaia 56:6,7

- ⁶ Pânzele lor nu slujesc la facerea hainelor, și nu pot să se acopere cu lucrarea lor; căci lucrările lor sunt niște lucrări nelegiuite, și în mâinile lor sunt fapte de silnicie.
- ⁷ Picioarele lor aleargă spre rău și se grăbesc să verse sânge nevinovat; gândurile lor sunt gânduri nelegiuite, prăpădul și nimicirea sunt pe drumul lor.

Psalmii 51:17

¹⁷ Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită.

Acest episod tragic din istoria poporului Israel nu era prima oară când Dumnezeu respingea o jertfă; ceva asemănător s-a întâmplat mai la începutul istoriei mântuirii, când jertfa lui Abel a fost acceptată și recunoscută de Dumnezeu, iar cea a lui Cain nu a fost. Acest episod timpuriu ne oferă o altă ocazie de a compara jertfele acceptabile cu cele neacceptabile (vezi Geneza 4:3-7 și Evrei 11:4).

În vremea lui Isaia, cei din poporul Israel îndeplineau doar forme, bifând la nivel intelectual anumite aspecte religioase, într-o încercare minimă de a-L împăca pe Dumnezeu, în timp ce trăiau după bunul lor plac. Jertfele lor aveau în centru propriile lor persoane, la fel ca jertfa lui Cain, și nu o atitudine de predare și supunere față de Dumnezeu.

Aceeași atitudine animă imperiile acestei lumi: autosuficiența. Cain voia să trăiască după bunul său plac și să Îi ofere lui Dumnezeu un simplu ritual, în condițiile stabilite de el ca om. Nu putem decât presupune că Îl privea pe Dumnezeu ca pe un inconvenient, un obstacol în calea stabilirii propriului curs, dar se temea de Dumnezeu suficient cât să îndeplinească formele. Abel însă a adus jertfa cerută de Dumnezeu, jertfa care exprima promisiunea făcută de Dumnezeu cu privire la venirea lui Mesia (Geneza 3:15): un miel, care arăta spre actul salvator al lui Hristos de la Calvar.

„Abel a înțeles marele principiu al răscumpărării. El s-a recunoscut păcătos, a văzut păcatul și plata păcatului, moartea, stând între sufletul lui și comuniunea cu Dumnezeu. El a dus jertfa înjunghiată, o viață sacrificială, recunoscând astfel cerința legii care fusese călcată. Prin sângele vărsat, a privit la jertfa viitoare – Hristos murind pe crucea Golgotei – și, punându-și încrederea în ispășirea ce urma să fie adusă acolo, a primit mărturia că este îndreptățit, iar jertfa sa a fost primită” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 72).

***Este esențial să ne ferim de simpla îndeplinire a ritualurilor.
Simți personal ce înseamnă să depinzi în totalitate de moartea
Domnului Isus ca singura speranță de mântuire?***

Luni, 5 mai

Sângele taurilor și al țapilor

Unii au criticat întregul concept al jertfelor, susținând că este crud, dur și, într-un fel, nedrept. Dar tocmai aceasta este ideea. Moartea lui

Hristos a fost crudă, dură și nedreaptă – nevinovatul a murit pentru cel vinovat. De așa ceva era nevoie pentru a se rezolva problema păcatului. Și această moarte, a lui Hristos, a fost cea spre care arătau toate aceste jertfe, dure, crude și nedrepte.

2. Ce ne învață pasajul din Evrei 10:3-10 despre jertfele pe care poporul lui Dumnezeu le aducea în Vechiul Testament? Dacă păcătoșii nu puteau fi salvați prin ele, de ce le mai aduceau?

Evrei 10:3-10

³ Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe;

⁴ căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele.

⁵ De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup;

⁶ n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat.

⁷ Atunci am zis: „Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!”

⁸ După ce a zis întâi: „Tu n-ai voit și n-ai primit nici jertfe, nici prinosuri, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat” (lucruri aduse toate după Lege),

⁹ apoi zice: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.” El desființează astfel pe cele dintâi, ca să pună în loc pe a doua.

¹⁰ Prin această „voie” am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos o dată pentru totdeauna.

Micii și celelalte animale de jertfă erau simple simboluri, făcând trimitere la sacrificiul ispășitor al Mielului lui Dumnezeu. Erau acte de credință care le ofereau păcătoșilor o modalitate tangibilă de a-și exprima credința în lucrarea lui Mesia care avea să vină. Erau ilustrări, figuri, chipuri care se împlineau la apariția lucrului sau evenimentului pe care îl prefigurau. Unii chiar au descris jertfele ca „mini-profeții” ale morții Domnului Isus pe cruce.

Ritualurile asociate cu jertfa se asemănau într-o mică măsură cu plata unei călătorii. Când cumperi un bilet de tren, de autobuz sau de avion, nu primești imediat călătoria pentru care ai plătit, ci ți se oferă un bilet sau o carte de îmbarcare: un simbol sau o promisiune de călătorie. Poți să stai pe acea bucată de hârtie cât vrei, dar nu te va duce la nicio destinație. Însă când te-ai îmbarcat și ai pornit la drum, ai primit lucrul pentru care ai plătit, așa că biletul de hârtie nu mai este necesar.

Același lucru a fost valabil și în cazul animalelor de sacrificiu. Au avut un rol important de jucat, dar, după ce a fost adusă adevărata jertfă,

au devenit lipsite de sens – o realitate înfățișată atunci când perdeaua dintre Locul Sfânt și Locul Preasfânt din sanctuarul pământesc s-a rupt la moartea Domnului Isus. „Perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două de sus până jos” (Marcu 15:38). Întregul sistem de jertfe, templul și toate celelalte prefigurau moartea lui Isus Hristos pe cruce. După ce Isus Și-a respectat promisiunea și a înviat biruitor asupra morții, simbolurile au devenit inutile.

Gândește-te cât de grav trebuie să fie păcatul, dacă numai moartea Domnului Isus, Cuvântul întrupat (vezi Ioan 1:1-3,14), l-a putut ispăși. Ce spune acest lucru despre atitudinea noastră față de păcat?

Marți, 6 mai

Mielul de Paște

Cartea Apocalipsa Îl numește pe Isus „Mielul” de peste 20 de ori. Din primele zile ale planului de răscumpărare, poporul lui Dumnezeu a folosit mieii ca pe un simbol al lui Mesia care avea să vină. Abel a jertfit „oile întâi născute ale turmei lui” (Geneza 4:4) și, înainte ca să părăsească Egiptul pentru a se îndrepta spre Țara Promisă, israeliții au fost îndrumați să răscumpere fiecare întâi născut dintre oameni sau animale cu un miel de un an (Exodul 12:5).

3. Ce ne învață Exodul 12:1-11; Isaia 53:7,8; 1 Corinteni 5:7 și Apocalipsa 5:6 despre Domnul Isus ca jertfa de Paște? Ce înseamnă lucrul acesta pentru fiecare dintre noi?

Exodul 12:1-11

¹ Domnul a zis lui Moise și lui Aaron în țara Egiptului:

² „Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului.

³ Vorbiți întregii adunări a lui Israel și spuneți-i: „În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă.

⁴ Dacă sunt prea puțini în casă pentru un miel, să-l ia cu vecinul lui cel mai de aproape, după numărul sufletelor; să faceți socoteala cât poate mânca fiecare din mielul acesta.

⁵ Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească, de un an; veți putea să luați un miel sau un ied.

⁶ Să-l păstrați până în ziua a paisprezecea a lunii acesteia; și toată adunarea lui Israel să-l înjunghie seara.

⁷ Să ia din sângele lui și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mânca.

⁸ Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; și anume s-o mănânce cu azime și cu verdețuri amare.

⁹ Să nu-l mâncați crud sau fiert în apă; ci să fie fript la foc: atât capul, cât și picioarele și măruntaiele.

¹⁰ Să nu lăsați nimic din el până a doua zi dimineăta; și, dacă va rămâne ceva din el pe a doua zi dimineăta, să-l ardeți în foc.

¹¹ Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțăminte în picioare și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci este paștile Domnului.

Isaia 53:7,8

⁷ Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.

⁸ El a fost luat prin apăsare și judecată. Dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu?

1 Corinteni 5:7

⁷ Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit.

Apocalipsa 5:6

⁶ Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise în tot pământul.

La ani distanță de la moartea, învierea și înălțarea lui Hristos, Petru, meditănd la cele întâmplate, a scris: „Știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viațuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:18,19). Isus a trăit singura viață umană care a satisfăcut sfințenia lui Dumnezeu; noi ceilalți am păcătuit, iar modul în care ne trăim viețile păcătoase exprimă o minciună cu privire la natura Creatorului nostru.

Domnul Isus însă a devenit „al doilea Adam” (1 Corinteni 15:45). Unde noi am căzut, El a trăit în mod desăvârșit. În natura Lui umană, El a fost tot ceea ce omenirea trebuia să fie. A reflectat perfect slava lui Dumnezeu. „Cine M-a văzut pe Mine”, i-a spus El lui Filip, „a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9).

Isus a fost răstignit de Paște, fapt care demonstrează și mai mult că El este Mielul reprezentat prin simboluri. În Ioan 18:19,20, Domnul a spus că El a „vorbit lumii pe față” despre doctrina Sa. În paralel, în ceea ce privește mielul de Paște din Exodul 12:5,6, copiii lui Israel au fost îndrumați să aleagă un miel pentru Paște și să-l „păstreze” – sau să-l scoată la vedere – în zilele de dinaintea jertfei. Când marele-preot L-a întrebat despre învățăturile Lui, Isus a făcut referire la faptul că El Însuși a acționat la vedere în templu, pentru a fi văzut de toată lumea. Viața Sa, lucrările Sale, învățăturile Sale – toate făceau cunoscut cine era cu adevărat. El este Mielul fără pată – cea mai elocventă expresie a neprihănirii și gloriei lui Dumnezeu.

Care sunt modurile în care putem reflecta mai bine caracterul desăvârșit al lui Hristos în viața noastră?

Miercuri, 7 mai

Domnul Isus la templu

În întreaga istorie a mântuirii există o anumită tensiune. Dumnezeu dorește să restaureze comuniunea pe care am avut-o cândva cu El și tânjește să Se apropie de noi. Dar aducerea păcătoșilor în prezența Sa i-ar distruge. „Căci Tu nu ești un Dumnezeu căruia să-I placă răul”, scrie David, „cel rău nu poate locui lângă Tine” (Psalmii 5:4). În același timp, David scrie și: „Dar eu, prin îndurarea Ta cea mare, pot să intru în casa Ta și să mă închin cu frică în Templul Tău cel sfânt” (Psalmii 5:7).

4. Citește Hagai 2:7-9. În timp ce se construia al doilea templu, profetul Hagai a făcut o promisiune uimitoare: noul templu avea să fie mai glorios decât cel precedent. Ce însemna această profecie?

Hagai 2:7-9

⁷ voi clătina toate neamurile; comorile tuturor neamurilor vor veni, și voi umple de slavă Casa aceasta, zice Domnul oștirilor.

⁸ Al Meu este argintul și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor.

⁹ Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi, zice Domnul oștirilor; și în locul acesta voi da pacea, zice Domnul oștirilor.”

Când primul templu a fost închinat lui Dumnezeu de către Solomon, slava *Șechina* – prezența lui Dumnezeu care îi însoțise pe copiii lui Israel în călătoria spre Canaan – a umplut templul astfel încât preoții nu

au mai putut rămâne pentru a-și încheia lucrarea de slujire (1 Împărați 8:10,11). Când a fost dedicat al doilea templu, chivotul legământului, reprezentând tronul lui Dumnezeu, nu mai era, pentru că Ieremia îl ascunsese. Prezența propriu-zisă a lui Dumnezeu *nu* a umplut templul de data aceasta. A fost sfâșietor. Cum ar fi putut să se îndeplinească promisiunea lui Hagai?

În cel de-al doilea templu a apărut Domnul Isus în persoană, întruparea lui Dumnezeu, în carne și oase. Dumnezeu Însuși a ieșit din spatele perdelei pentru a deveni una cu noi și a ni se alătura în această lume distrusă. Pentru că Fiul lui Dumnezeu era acum Fiul omului, Îi puteam vedea fața, auzi vocea și să fim martori, de exemplu, la momentul în care a atins un leproș necurat și l-a vindecat (Matei 8:3). În loc să ne apropie trăgându-ne în direcția *Lui*, Dumnezeu ne-a adus mai aproape de El deplasându-Se El în direcția *noastră*. El a coborât în persoană la noi. Nu este de mirare că Biblia a spus despre Isus: „Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu și-l vor pune numele Emanuel», care, tălmăcit, înseamnă: «Dumnezeu este cu noi»” (Matei 1:23). Gândește-te la ce înseamnă lucrul acesta: Creatorul cosmosului a coborât nu numai să trăiască printre noi, ci și să moară pentru noi.

Golgota este de departe cea mai mare manifestare a iubirii lui Dumnezeu. Care sunt alte moduri în care putem vedea și simți realitatea iubirii lui Dumnezeu?

Joi, 8 mai

„Căci Tu ai făcut toate lucrurile!”

În câteva ocazii, profeții au fost duși în viziune suficient de aproape de Dumnezeu încât li s-a permis să Îi vadă tronul. Ezechiel l-a văzut deasupra bolții cerești (Ezechiel 1:26), Isaia a vizitat templul din cer pentru a-l vedea (Isaia 6:1), dar Ioan, după ce a fost însoțit în viziune, ne-a oferit una dintre cele mai explicite descrieri, în Apocalipsa 4 și 5. Simbolurile din Vechiul Testament din cadrul slujbelor sanctuarului indicau că exista o singură cale prin care omenirea putea intra în prezența lui Dumnezeu: sângele lui Hristos. (Vezi, de exemplu, Leviticul 16:2,14.)

5. Compară Isaia 6:1-6 cu Apocalipsa 4:7-11. Care sunt elementele asemănătoare? Fii atent la ordinea evenimentelor: Ce subiect este prezentat prima dată? Ce urmează? Ce adevăr cu privire la Dumnezeu este accentuat în aceste viziuni?

Isaia 6:1-6

- ¹ În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul.
- ² Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau.
- ³ Strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!”
- ⁴ Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsună, și Casa s-a umplut de fum.
- ⁵ Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”
- ⁶ Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar.

Apocalipsa 4:7-11

- ⁷ Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un vițel; a treia are fața ca a unui om; și a patra seamănă cu un vultur care zboară.
- ⁸ Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinăuntru. Zi și noapte ziceau fără încetare: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!”
- ⁹ Când aceste făpturi vii aduceau slavă, cinste și mulțumiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie și care este viu în vecii vecilor,
- ¹⁰ cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie și se închinău Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie și ziceau:
- ¹¹ „Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”

În fiecare dintre aceste viziuni cu sala tronului, primul lucru care se întâmplă este faptul că ființele cerești evidențiază sfințenia lui Dumnezeu. În viziunea lui Isaia, scena este impresionantă: templul este plin de fum, iar „ușorii ușii” se zguduie în timp ce serafimii proclamă

sfințenia lui Dumnezeu. În viziunea lui Ioan, heruvimii fac același anunț: „Sfânt, Sfânt, Sfânt”. (Citește **Ezechiel 10:14,15** pentru a vedea cum făpturile vii sunt descrise drept *heruvimi*.) Fiecărui profet i s-a arătat o scenă uimitoare a slavei lui Dumnezeu.

Ezechiel 10:14,15

¹⁴ Fiecare avea patru fețe; fața celui dintâi era o față de heruvim; fața celui de-al doilea, o față de om; a celui de-al treilea, o față de leu; și a celui de-al patrulea, o față de vultur.

¹⁵ Și heruvimii s-au ridicat. Erau făpturile vii pe care le văzusem lângă râul Chebar.

Apoi ni se arată reacția profetului la scena la care asistă. Isaia strigă că este un om cu buze necurate (Isaia 6:5), iar Ioan plânge pentru că se confruntă cu adevărul tragic că nu se poate găsi nimeni vrednic (Apocalipsa 5:4). Când suntem confrunțați direct cu vrednicia lui Dumnezeu, începem să înțelegem în sfârșit situația omenirii: suntem cu totul nevrednici și avem nevoie de Hristos ca Răscumpărător al nostru.

Satana a lansat multe acuzații la adresa lui Dumnezeu, susținând că este arbitrar, egoist și dur, dar până și un scurt moment din sala tronului lui Dumnezeu demască minciunile lui Satana. Faptul că Îl vedem pe Hristos așa cum este El cu adevărat, „Mielul, care a fost înjunghiat” (Apocalipsa 5:12), ne permite să Îl vedem pe Tatăl așa cum este *El* cu adevărat. Cât de încurajator este să știm că, văzându-L pe Isus, vedem cum este Tatăl (Ioan 14:9)! Iar cea mai mare dezvăluire a caracterului Tatălui s-a produs la moartea Domnului Isus pe cruce pentru noi. Deci crucea ar trebui să ne arate două lucruri: (1) cât de mult ne iubește Dumnezeu încât să facă lucrul acesta – să Se sacrifice pentru noi – și (2) cât de păcătoși și căzuți suntem încât numai prin ea putem fi salvați.

Vineri, 9 mai

Un gând de încheiere

Scripturile arată clar că Hristos este *singurul* demn să ne asigure mântuirea. Viața Lui a fost singura viață omenească fără păcat, singurul exemplu al unei vieți care a satisfăcut pe deplin gloria Tatălui. El este Mielul *fără pată* al lui Dumnezeu, iar acum stă în fruntea omenirii, ca Garantul nostru etern. În același timp, El a luat vina noastră asupra Lui, ridicându-Se la nivelul rigurilor judecății, care este răspunsul lui Dumnezeu la răutate. În timp ce asistă la incredibila scenă cu ființele cerești adunate în jurul tronului lui Dumnezeu, lui Ioan i se spune să nu

mai plângă, pentru că „Leul din seminția lui Iuda [...] a biruit” (Apocalipsa 5:5).

Gândește-te, de asemenea, cât de grav este păcatul și cât de degradată este umanitatea încât numai moartea Domnului Isus, Dumnezeu Însuși, a putut fi suficientă pentru a rezolva problema păcatului! Fără îndoială, dacă ar fi existat o altă cale prin care Dumnezeu ne-ar fi putut salva fără a încălca principiile guvernării Sale divine, așa ne-ar fi salvat.

Zilnic: Geneza 11 – 17; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 19

Pe lângă turnul Babel, ce au mai zidit fiii oamenilor în țara Șinear?

Cu ce grădină semăna țara Egiptului?

Unde scrie despre Avram, Evreul?

Cum a reacționat Avram când soția i-a spus: „Să judece Domnul între mine și tine!”?

Cine făcea negoț întins cu carnea jertfelor și ce făceau neamurile cu sângele scurs de la jertfe?